

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **M. K.**,
skazanego za czyn z art. 258 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 30 lipca 2026 r.,
wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją
wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 16 lipca 2025 r., II AKa 8/25,
co do tego skazanego zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Elblągu
z dnia 3 kwietnia 2024 r., II K 86/22,

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Na skutek kasacji obrońcy skazanego M. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 16 lipca 2025 r., II AKa 8/25, co do tego skazanego zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 3 kwietnia 2024 r., II K 86/22, przed Sądem Najwyższym zawisła sprawa tego skazanego. Za przypisane mu przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. oraz z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (dalej: u.p.n.) w zw. z art. 53 ust. 1 u.p.n. w zb. z art. 56 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 58 ust. 2 u.p.n. M. K. został ostatecznie skazany m.in. na karę łączną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

W kasacji obrońcy został zawarty także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego nią wyroku. W ocenie skarżącego zarówno charakter podniesionych

zarzutów kasacyjnych, względy słuszności, jak i konieczność zapobieżenia skutkom, które w razie uwzględnienia kasacji mogłyby okazać się nieodwracalne, przemawiają za uwzględnieniem wniosku. Zarzuty przedstawione w kasacji odnoszą się do rażących uchybień procesowych popełnionych przez Sąd odwoławczy, dotyczących standardu rzeczywistej kontroli instancyjnej oraz obowiązku oparcia ustaleń faktycznych na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy. Skarżący podkreślił, że kasacja nie stanowi polemiki z oceną dowodów, lecz wskazuje na wadliwość procedowania, która – w razie jej potwierdzenia – musi prowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku. Ponadto, zdaniem skarżącego, wykonanie kary pozbawienia wolności przed rozpoznaniem kasacji prowadziłoby do daleko idących i w praktyce nieodwracalnych konsekwencji po stronie skazanego oraz jego najbliższych. M. K. prowadzi ustabilizowane życie rodzinne – pozostaje w związku małżeńskim i posiada dzieci – zaś odbywanie kary przed rozpoznaniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia wiązałoby się z realnym ryzykiem trwałego zakłócenia więzi rodzinnych, utraty możliwości sprawowania bieżącej opieki i wsparcia dla rodziny oraz powstania skutków społecznych, których ewentualne późniejsze uchylenie wyroku nie byłoby w stanie usunąć. obrońca podkreślił też dotychczasową niekaralność skazanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest niezasadny.

Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie prawomocnego wyroku wyłącznie w wyjątkowych przypadkach. Za podjęciem takiej decyzji muszą przemawiać: bardzo wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji, nietrafność merytoryczna wyroku oraz ustalenie, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki. Zasadnie podkreśla się więc, że można wstrzymać wykonanie zaskarżonego kasacją wyroku, jeżeli wyraźnie rysuje się perspektywa uniewinnienia skazanego, względnie umorzenia wobec niego postępowania na skutek uwzględnienia kasacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2025 r., II KK 83/25). Niezbędne jest zatem ustalenie, że postawione orzeczeniu sądu odwoławczego zarzuty (i argumentacja zaprezentowana na ich poparcie) dają

asumpt do przyjęcia poglądu o niemal pewnej wadliwości zaskarżonego wyroku sądu odwoławczego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 kwietnia 2025 r., IV KK 55/25; z dnia 27 marca 2025 r., III KK 84/25). W tej sprawie nie zachodzi przedmiotowa oczywistość i jednoznaczność uchybień sygnalizowanych w kasacji obrońcy.

Powodu do wstrzymania wykonania wyroku nie stanowi również sytuacja rodzinna i osobista skazanego, opisana we wniosku. Może ona bowiem być uwzględniona w ramach instytucji dotyczących wykonywania kary pozbawienia wolności, uregulowanych w art. 151 k.k.w. lub art. 153 k.k.w., na zasadach tam przewidzianych.

Podsumowując, nie zachodzą w tej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Dodać należy, że decyzja w tym względzie w żadnym razie nie przesądza ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji skarżącego od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[r.g.]